

Spanje

Emigreer Magazine

Genieten van het
Spaanse leven

Número 6

*Het realiseren
van onze
droom*

We hadden een prima leven in Nederland en een leuk appartement in Utrecht. Bert werkte als grafisch ontwerper bij een projectontwikkelaar en ik werkte als beleidsadviseur, coach en trainer bij een Jeugdzorginstelling. Daarnaast deed ik freelance klussen als coach en trainer. We ondernamen veel leuke activiteiten, hadden leuke, lieve vrienden en familie. We hadden het goed met elkaar en met onszelf en toch trok het avontuur. Bert en ik kenden elkaar een half jaar toen we op vakantie gingen naar Sicilie. Onder het genot van een limoncello en lekkere hapjes kwamen we er achter dat we al jaren dezelfde droom hadden; verhuizen naar een ander land om daar te gaan wonen, werken en leven. Impulsief en spontaan besloten we om Bert's droom en mijn droom samen te voegen om onze droom daadwerkelijk te gaan realiseren. Ik werd er helemaal blij van en voelde kriebels in mijn buik. Nu had ik twee grote cadeaus gekregen. Mijn nieuwe liefde Bert ontmoet en met veel plezier had ik dit cadeau al uitgepakt. En het andere cadeau, het plan om samen te gaan emigreren, stond nog ingepakt met een grote strik er om heen. Oh wat verheugde ik mij op het uitpakken!

Thuisgekomen in Meppel en Bert in Utrecht mocht ik mij meteen storten in de mallemolen van het reguliere en alternatieve medische circuit. Ik zat weer van top tot teen onder de eczeem. Op Sicilie had ik er nog een infectie bij gekregen waardoor ik naar het ziekenhuis moest en dagelijks bezoek kreeg in ons appartementje van een aardige Italiaanse verpleegkundige die mij een infuus met medicijnen inbracht. Ook zou ik starten met een nieuwe studie, Masterteacher NLP, en op de eerste studiedag zakte ik door mijn linkerbeen en kon ik nauwelijks lopen. "Zal wel spanning zijn" riep ik nog. Ik kreeg het niet voor elkaar om auto te rijden en Bert bracht mij de eerste studiedag. Later bleek ik een beginnende hernia te hebben. Ik besloot mij ziek te melden op het werk en liet mij helaas volledig in beslag nemen door het eczeem, de hernia was daar onder geschikt aan. Krabbend en smerend met zalf bracht ik de dagen, zelfs maanden door. Soms was ik in Meppel en soms bij Bert in Utrecht. Het was stil, heel stil in mij en om mij heen. Het emigratieavontuur bleef ondanks, misschien juist wel door, al het gedoe overeind staan.

We besloten ons emigratieavontuur te gaan delen met de mensen om ons heen. "Waar gaan jullie naar toe dan?" Dat wisten we nog niet. "En wat gaan jullie doen dan?"

Dat wisten we ook nog niet. Al zei Bert consequent "ik ga flaneren langs het strand". "Wanneer gaan jullie dan?" Op 9 maart 2010 zijn wij vertrokken! Een symbolische datum voor Bert en mij omdat we elkaar dan 3 jaar geleden voor het eerst ontmoet hadden. De non-verbale en verbale reacties van mensen varieerden enorm. Van ongeloof tot enthousiasme, van mmmh tot jeetje, van shit tot geweldig. En van niks voor mij tot net iets voor jullie. Vervolgens kwamen de vragen over ons pensioen, mijn dochter, werk, heimwee en nog veel meer. Het viel ons op, door de reacties van vrienden, familie, collega's en bekenden, dat emigreren toch nog wel bijzonder is. Iedereen hoort wel verhalen over emigreren maar als mensen van dichtbij, zoals wij, het ook daadwerkelijk zijn gaan doen blijkt dat een leuk onderwerp te zijn om over te praten. Natuurlijk spelen de televisieprogramma's "Ik vertrek" en "De Spaanse droom" daarbij ook een rol. Wij vonden het wel verrassend dat onze plannen zoveel losmaakten bij mensen. Veelal kwamen hier leuke, confronterende en ontroerende gesprekken uit voort, ook gesprekken met mensen die alles hebben en niet gelukkig zijn. Of mensen die graag van alles willen en het toch niet durven. Iedereen vond er wel wat van en dat mocht ook al was het af en toe wel even incasseren. Door het aan Jan en alleman te vertellen, iedereen die het maar horen wilde, werden wij ons steeds meer bewust van onze emigratie stap. De kracht van de herhaling noemde ik het.

Het emigreren was voor ons geen doel dat op zichzelf stond. Wij wilden graag ons hart volgen, doen waar we goed in zijn, doen wat we leuk vinden en doen wat we belangrijk vinden. En we willen graag van betekenis zijn voor mensen. We wilden gaan voor een huisje waar we twee gastenkamers konden maken voor een kleinschalige bed and breakfast. Daarnaast wilden we graag jongeren, met complexe gedragsproblemen, uit Nederland opvangen en begeleiden die op een wachtlijst staan voor een jeugdzorginstelling en in een crisissituatie verkeren. En wie weet willen we in de toekomst nog wel eens wat gaan doen met coaching en trainingsreizen voor persoonlijke ontwikkeling. Bijvoorbeeld voor mensen die het roer om willen gooien op wat voor vlak dan ook en dat nu nog niet durven, willen of kunnen. Als dat allemaal nog niet zo snel zou lukken dan zouden we alles aanpakken om geld te kunnen verdienen. Samen wonen, werken en leven. We geloofden in ons avontuur. Niks meer en niks minder. De spreuk, "Leef het leven niet zoals het is, leef het leven zoals je het droomt" van de Spaanse dichter Cervantes was en is een inspiratiebron voor ons. Allemaal verschillende mensen aan een hele grote houten tafel met geblokt tafelkleed, voorzien van allerlei lekkernijen werd de metafoor van onze

droom. Een tafel waar contact met elkaar is, waar gelachen kan worden, gehuild kan worden, gepraat kan worden. Door dit beeld te visualiseren werd het plan steeds levendiger en realistischer.

Stappenplan

Om onze droom daadwerkelijk te gaan realiseren had ik een stappenplan gemaakt en daarboven stond: Bert en Margreet zijn op 9 maart 2010 geëmigreerd! Dat stond. In het plan stonden allemaal wat, hoe en wanneer kolommen. Actiepunten, regelingen en nog veel meer. Ja typisch Margreet met haar lijstjes, mandjes, mappen. Daar werden al jaren grappen over gemaakt. Ik vind het prettig om in mijn creatieve en chaotische geest een beetje structuur en overzicht te creëren. En een stappenplan is voor mij dan een handig hulpje.

Inmiddels was het duidelijk geworden dat we ons gingen focussen op Frankrijk, Italië en Spanje. Van Bert had het ook Zweden of Australië mogen zijn. Vanwege mijn huidproblemen wilde ik graag naar een zonnig land, dus Zweden viel af. Australië vond ik te ver omdat ik de vrijheid wilde hebben om makkelijk naar mijn dochter te kunnen gaan die in Nederland woont. We gingen lekker reizen door delen van Frankrijk, Italië en Spanje. In het zuiden van Spanje voelden we ons goed, vrij en verbonden. De typische Andalusische sfeer, de mensen, de cultuur, het klimaat, de natuur. We werden er verliefd op, hier wilden wij leven, hier wilden we gewoon zijn! Er volgden nog meerdere tripjes naar Andalusië en gingen voor het realiseren van onze droom.

Het stappenplan werd uitgevoerd en alle ideeën kregen steeds meer vorm en inhoud. Het huis van mij in Meppel werd eerst verkocht, ik ging bij Bert in Utrecht wonen. We gingen daar nog verder met klussen omdat Bert daar nog maar net woonde. De bovenverdieping werd voorzien van marmoleum omdat ik met mijn allergieën en eczeem niet tegen de vloerbedekking kon die er overigens nog maar net in lag. Toen alles spik en span was werd het appartement te koop gezet en binnen een aantal maanden was het verkocht. Toen we in het voorjaar van 2009 beiden ontslag indienden onze werkgevers werd het echt serieus. Steeds meer "zekerheden" (of was het ballast?) vielen weg en ons enthousiasme bleef. Zo ook het volharden in onze gemaakte keuzes.

Zoektocht

In mei 2009 gingen we voor het eerst huizen bekijken aan de Costa de la Luz en de dorpen Medina Sidonia, Conil de la Frontera. We bekeken huizen met de bedoeling om te gaan huren maar er zat niets bij wat geschikt was voor onze plannen en portemonnee. In de zomer van 2009 gingen we weer naar Andalusië. Wederom gingen we kijken aan de Costa de la Luz maar helaas zonder resultaat. Daarna trokken we naar het binnenland van de Costa del Sol, in de buurt van Malaga, voor ons nog een onbekende streek. In Nederland hadden we via internet een makelaar in Alora gecontacteerd en daar hadden we een afspraak mee gemaakt. We bekeken meerdere huizen en eentje konden we huren. Een prachtig huis! Op de dag van ons vertrek naar Nederland tekenden we het huurcontract.

De volgende dag hoorden we van de makelaar dat de eigenaresse van het huis zich terug getrokken had en wij het huis niet konden huren. Tja, onze zoektocht kon weer van voren af aan beginnen en het was inmiddels september.

Hulp van een advocatenkantoor

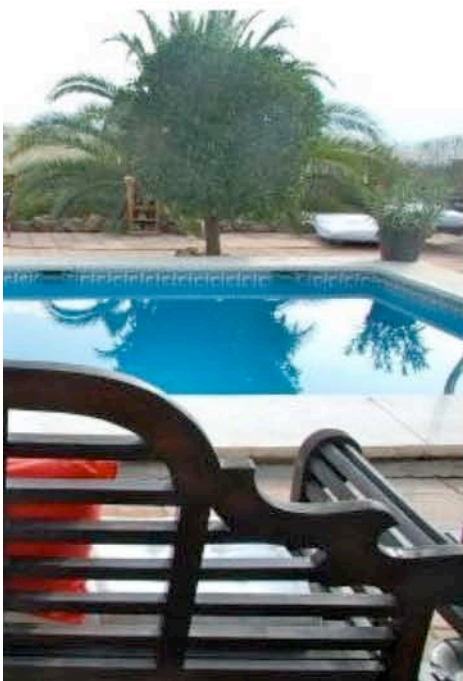
Vanuit Spanje hadden we een krantje meegenomen en daar stond een advertentie in van een groot advocatenkantoor. Via de mail zochten we contact met dit kantoor en we probeerden het voor elkaar te krijgen om toch een hypotheek te krijgen. Dan konden we misschien een huis kopen. Het advocatenbureau stond hier niet afwijzend tegenover. Bert had inmiddels afscheid genomen van zijn werk en is wederom naar Malaga gevlogen om zeven huizen te gaan bekijken. Ik was nog aan het werk en kon niet mee. Enthousiast belde Bert mij dat hij drie leuke huizen had gezien. Na overleg met mijn directeur vloog ik ook naar Malaga. We bekeken de drie huizen en de volgende ronde bekeken we twee huizen nog een keer. We hadden de keuze gemaakt om voor de finca in Zalea te gaan. Onderhandelen en onderhandelen en in drie dagen tijd hadden we een huis gekocht. Terug in Nederland, zijn we aan de slag gegaan met de financiering en andere regelzaken.

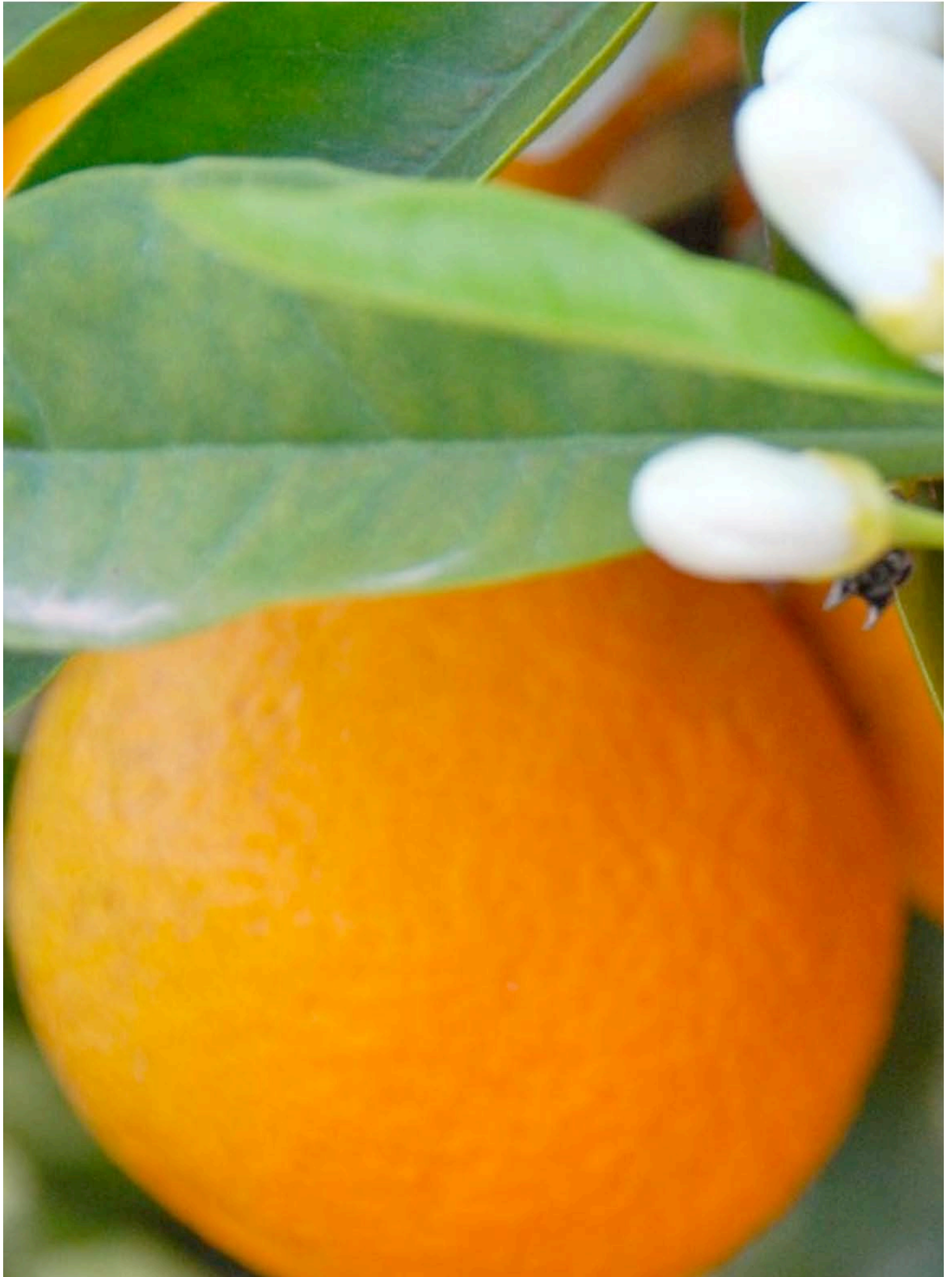
En toen stond op 16 oktober 2009 de verhuiswagen voor de deur. De opgeslagen spullen uit het huis in Meppel waren al opgehaald en nu was het apparte-

ment in Utrecht aan de beurt. De spullen werden opgeslagen bij het verhuisbedrijf. Dag spullen, dag huis. Wij vertrokken naar Maarn waar we 6 weken in een zomerhuisje konden vertoeven. Helaas was er geen internet aanwezig en waren we genoodzaakt een prepaid dongel aan te schaffen. Als we alleen al naar dat ding keken was er al weer 10 euro verbruikt. We bleven aan het opwaarderen maar we konden niet zonder omdat het advocatenbureau regelmatig paperassen van ons nodig had. Na een aantal weken lag ons hele hebben en houden bij hen. Bert onderhandelde over de hypotheek en gelukkig wilde een Spaanse bank met ons in zee. Ook had Bert bijna dagelijks contact met de assistent van de advocaat. De overdracht zou plaatsvinden voor 1 december 2009. Het waren spannende weken en we hoorden dat de overdracht niet doorging rond de afgesproken datum.

Afscheidsfeest

Na een geweldig afscheidsfeestje vertrokken we eind november met de auto en de hoognodige spulletjes richting Spanje. We logeerden op verschillende plekken en de overdracht van het huis werd uitgesteld tot de eerste week van januari 2010. Het zwembad van de finca bleek illegaal te zijn! Elke week stonden we wel een aantal keren bij het advocatenbureau op de stoep. Het duurde en het duurde, op 5 februari 2010 ging de overdracht wederom niet door maar op 10 februari 2010 ging het echt gebeuren. Wat waren we blij en opgelucht toen we eindelijk die begeerde sleutelbos in onze handen hadden. Thuis gekomen hebben we meteen een fles cava open getrokken.

Inmiddels wonen we bijna een jaar in Finca Alegria de la Vida

Inmiddels wonen we bijna een jaar in onze finca. Een oud boerderijtje uit 1934 op het platteland van Zalea, een dorpje in het binnenland van Andalusië, ongeveer 30 kilometer rijden van Malaga. We genieten elke dag van ons avontuur. We leven meer in het heden, de toekomst komt zoals die komt. De rust en de ruimte, de eenvoud, het licht, de zon, de vrijheid, de energie en het buitenleven dicht bij de natuur zijn geweldig om te ervaren.

Na een flinke verbouwing en het oplossen van vele lekkages en andere mankementen, die we niet voorzien hadden, zijn we in juni j.l. gestart met onze bed and breakfast Finca Alegria de la Vida. We hebben al vele gasten ontmoet en bijgedragen aan het vakantieplezier van mensen. Het is ontzettend leuk om al die verschillende mensen over de vloer te hebben. Iedereen heeft immers een eigen verhaal. Onze gastenkamers, kamer Rojo en Azul en tipi Verde hebben allen een eigen sfeer en zijn goed ontvangen. Maar jullie maken het verschil hebben al meerdere gasten ons verteld en dat is een mooi compliment. Het is spannend en leuk welke gasten we het komende jaar mogen verwelkomen, de eerste boekingen druppelen nu binnen.

Internationaal gezinshuis

Ook zijn we inmiddels een internationaal gezinshuis voor een jeugdzorginstelling in Nederland. De eerste jongere hebben we vier maanden opgevangen en begeleid. Het meisje heeft het hier heel goed gedaan en ze ontwikkelde zich positief. Wij hebben het ervaren als een verrijking van ons leven. Het is fijn om dit werk te mogen doen. Het is verbazingwekkend wat een andere omgeving met andere mensen kan doen voor zo'n jongere. Binnenkort komt de volgende. Nog niet zo lang geleden ben ik gestart met online-coaching. Ik gebruik daarbij interactieve middelen zoals mailen, chatten en skype. Het onpersoonlijke wordt heel persoonlijk en dat maakt het een bijzondere manier van coachen.

En zo doen we van alles wat op een kleinschalige wijze en kunnen we het doen met volle aandacht. Bovendien blijft er ruimte over om te klussen in en rondom het huis. Tuinieren en bezig zijn op het land werkt voor mij helend.

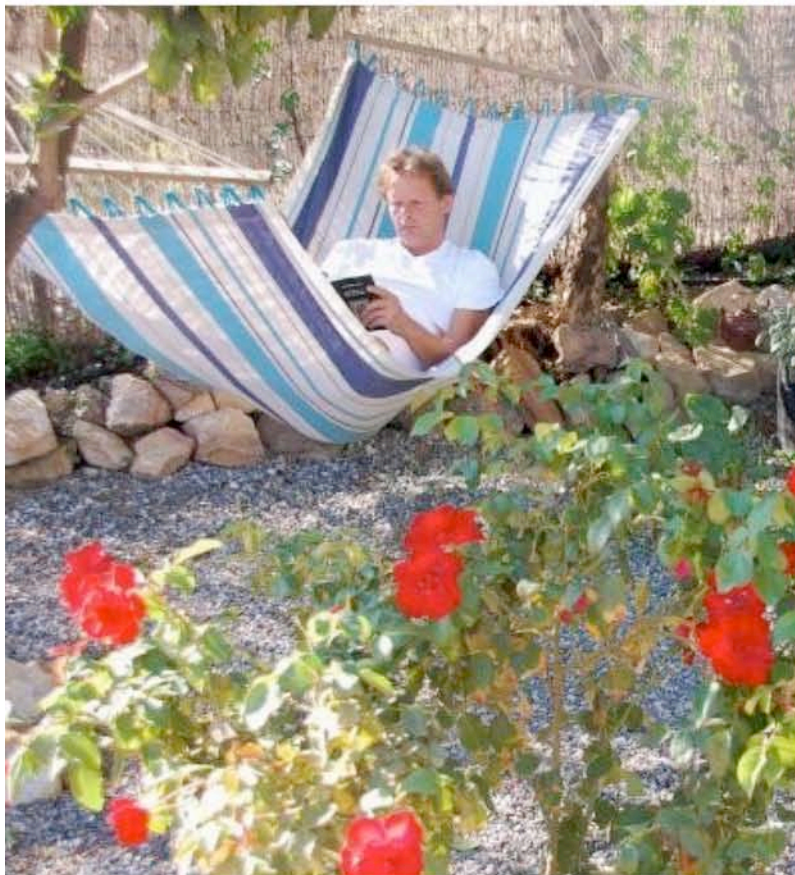

We maken jam van onze eigen vruchten, we bakken brood en onze sinaasappelen geven heerlijke sinaasappelsap. De groentetuin wordt ons volgende project. Hart, hoofd en handen zijn op deze manier in balans.

Het tweede cadeau is ook uitgepakt! We wonen, werken en leven in Spanje en het realiseren van onze droom is nog in volle gang we hebben nog verschillende plannen.

We hebben het emigreren als een leuk avontuur ervaren en dat is het nog. Als we terugkijken op ons eerste jaar in Spanje zijn we blij dat we doen wat we graag wilden. Natuurlijk kunnen we ons nog beter ontwikkelen als ondernemer maar we vertrouwen erop dat het ons gaat lukken. We hebben het eerste jaar al zo veel geleerd. Mensen vragen ons regelmatig wat we nu missen uit Nederland. Misschien is het kort door de bocht maar we missen niks. Natuurlijk zou ik wel wat vaker mijn dochter Minoes, familie en een aantal vrienden willen zien, spreken en voelen maar als we elkaar ontmoeten is dat voor een langere tijd en dat geeft zeker een verdieping in het contact. Finca Alegria de la Vida betekent levensvreugde. Wij hebben er veel plezier in en dat hopen we ook uit te stralen naar onze gasten en de jongeren. Niet onbelangrijk, met mijn huid gaat het goed.

www.fincaalegriadelavida.com

*Iedereen willen we
graag meegeven;
“denk wat je wilt
en doe wat je
droomt!”*

Praktische tips van onze ervaringen:

Het inschakelen van het advocatenbureau voor de aankoop en financiering van het huis hebben wij als zeer prettig en belangrijk ervaren ondanks dat het veel geld heeft gekost. Zij hebben alle zaken voor ons geregeld, zij zijn op de hoogte van de wetten en eisen, zij hebben een netwerk waar wij zeker van geprofiteerd hebben. Zonder hen hadden wij het niet voor elkaar gekregen om deze hypotheek te krijgen en we hadden zeker niet ontdekt dat het zwembad illegaal was.

De behoorlijke lekkage in ons huis hebben wij ontdekt na de aankoop van het huis en wij hebben er niet aan gedacht om hier iets over vast te laten leggen in het koopcontract. Indien mogelijk is het handig om dit wel te doen.

Bij het budgetteren is het handig om een flinke pot onvoorzien te reserveren voor tegenvallers bij de verbouwing of het opstarten van een onderneming.

Wij hebben veel opgestoken van de gesprekken die we gevoerd hebben met mensen die al geëmigreerd waren. Meer dan aan alle boeken die we gelezen hebben over emigreren en de wetten en regels in Spanje. Prima als naslagwerk maar zaken zijn vaak al weer anders in de praktijk en die informatie is dan verouderd.

www.fincaalegriadelavida.com

